

Arrest

nr. 54 548 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gelet op de opmerkingen van verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger.

Voor de oorlog in Kosovo werkte u als schoenverkoper op markten overal in het voormalige Joegoslavië. U was eigenaar van twee huizen in Kosovo Polje.

Tijdens de oorlog werden uw magazijn en één van uw huizen door Albanezen in brand gestoken. U kreeg toen ook een geweer tegen uw kin. U raakte hierbij gewond aan uw hoofd, been en arm. Nog tijdens de oorlog werd u meegenomen door Albanezen om dode lichamen te begraven. U kwam soms twee of drie dagen niet thuis, wat tot stress leidde bij uw vrouw en kinderen omdat ze niet wisten of u nog levend terug zou komen.

Tijdens de Navo-bombardementen vluchtten jullie korte tijd naar Subotica (Servië).

Na de oorlog woonde uw gezin opnieuw in Kosovo Polje. Jullie waren er de enige Romazigeuners, omringd door Albanezen en Ashkali.

U werd er voortdurend gediscrimineerd en uitgescholden door Albanezen. In 2007 werd u zelfs eens aangevallen door Albanezen. U raakte gewond aan uw arm en moest voor verzorging naar de dokter.

Omdat u in Kosovo niet kon gaan werken, ging u sinds het einde van de oorlog regelmatig een tijdje naar Subotica waar u een tijdelijke registratie had. U verkocht er op de markt goederen die u van de Chinezen opkocht. U had hiervoor geen vergunning. Uw gezin vergezelde u steeds en jullie logeerden daar bij een ouder Hongaars koppel. Uw drie jongste kinderen zagen er het levenslicht. Na een verblijf van enkele maanden keerden jullie telkens naar Kosovo Polje terug.

Tot vermoedelijk 2008 werkte u zo geregeld op de markt in Subotica. Gezien de man van het ouder koppel plots kwam te overlijden, zijn vrouw niet meer aan jullie wou verhuren en hun buurman u zei dat jullie in Subotica niet welkom waren, kon u daar niet langer werken en sindsdien verbleef u definitief in Kosovo Polje.

Daar Albanezen er van u eisten dat u uw huis zou verkopen, u de Albanezen vreesde en u er geen werk had, zag u gauw geen andere uitweg meer dan uw huis te verkopen, hetgeen u in 2008 ook effectief deed.

U ging daarop met uw gezin bij uw schoonbroer in Ložonica (gemeente Kosovo Polje) wonen.

Om problemen te vermijden met de Albanezen, kwam u gedurende die periode dat u bij uw schoonbroer woonde, niet buiten. U vreesde immers dat ze u zouden ontvoeren en het geld zouden afnemen dat u had gekregen voor uw huis.

Omwille van het geheel van deze problemen vertrok u naar België waar u op 18 januari 2010 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart uitgereikt op 27 juni 2008 te Kosovo Polje; de geboorteaktes van uw zonen O.(...) en A.(...), beiden uitgereikt in Nis op 25 juli 2007; een tweede geboorteakte van uw zoon A.(...), uitgereikt in Nis op 12 december 2008 en een elektriciteitsfactuur d.d. 8 oktober 1996."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo Polje de laatste jaren kan afgeleid worden (CGVS I, p. 12).

Zo kon u geen enkel Kosovaars document neerleggen.

U legde weliswaar een Servische identiteitskaart uit 2008 neer, maar hieruit blijkt geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo na de oorlog. U verklaarde in Kosovo Polje wel een UNMIK-identiteitskaart aangevraagd te hebben, maar die niet verkregen te hebben omdat u geen geboorteakte van voor 1999 kon voorleggen. Dat was volgens u een voorwaarde om een UNMIK-identiteitskaart te verkrijgen. In de gemeente Kosovo Polje wilde men u geen nieuw uittreksel uit uw geboorteregister geven, ondanks het feit dat u er al voor de oorlog geregistreerd was (CGVS I, p. 9-10).

Deze verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Hieruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. In Kosovo Polje kunnen de RAE éénmaal per week terecht bij de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu' en nauw samenwerkt met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan.

Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt werpt dan ook ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999.

Dat hieraan ernstig getwijfeld kan worden blijkt overigens tevens uit uw verklaring dat uw familie de enige Roma-familie was in Ložonica (Kosovo Polje) (CGVS I, p.4, 7, 10-11; CGVS II, p. 11).

Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat de stad Kosovo Polje etnisch gemengd is. Volgens recente informatie zouden er in de gemeente Kosovo Polje tussen de 600 en 1050 Roma wonen. Ze wonen samen in specifieke wijken - ondermeer Ložonica- en dorpen van de stad.

Daar u uw effectief verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u gedurende tien jaar voor uw komst naar België in Kosovo Polje herhaaldelijk bedreigd werd, dat u in 2007 hardhandig aangepakt werd door Albanezen waardoor u in 2008 geen andere uitweg meer zag dan uw huis te verkopen, en dat u sindsdien uit angst steeds binnen bleef, op de helling te staan (CGVS II, p. 7-11).

Dat er aan deze verklaringen slechts weinig geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal.

Hieruit blijkt ondermeer dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken tevens zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Dat u niet naar buiten durfde te komen om werk te zoeken (CGVS II, p. 7-9), is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Hoe dan ook heeft u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties aanwezig in Kosovo (CGVS II, p. 12). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u bang was onderweg naar de politie problemen te krijgen en het feit dat u eigenlijk sinds 1999 niet meer weet wat soort politie er was in Kosovo omdat het u niet interesseerde (CGVS II, p.12-13), zijn geen afdoende verklaringen voor uw nalatigheid.

Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput.

De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u in Kosovo geen werk te hebben en er gediscrimineerd te worden (CGVS p.7; p. 9; p. 14).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg....).

Er dient in dit verband echter gewezen te worden op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt immers expliciet discriminatie op grond van etnie.

Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw verblijf in Servië – u verbleef geregeld in Subotica sinds het einde van de oorlog in Kosovo –, heeft u geen problemen aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet meer in Subotica (Servië) te kunnen verblijven omdat de oude vrouw die u het huis in Subotica verhuurde, dat niet meer wou doen na de dood van haar man (CGVS I, p. 8-9).

U wou in Subotica geen ander huis huren, omdat u daar geen familie had (CGVS I, p. 8; CGVS II p. 7). Dit is echter een probleem dat als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan dat u behalve het feit dat u er geen familie heeft en op een mondelinge aanvaring met een buurman in Subotica na, geen enkel ander (veiligheids)probleem heeft gehad in Servië en dat u er nooit noemenswaardige problemen heeft gekend noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten (CGVS II, p. 7-8).

Ook verklaarde u dat tijdens razzia's op de markt in Subotica uw handkar van u werd afgenomen, maar dat dat kwam omdat u geen vergunning had. U werd niet fysiek aangepakt en bovendien gebeurde dat met iedereen die geen vergunning had en ging u de volgende dag gewoon terug naar de markt (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 8).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze documenten doen echter geenszins afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen aangaande uw verblijf in Kosovo Polje sinds de oorlog. Uit de elektriciteitsfactuur kan enkel opgemaakt worden dat R.(...) B.(...) in 1996 elektriciteit heeft betaald. Dit staat hier niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 november 2010 een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid, een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsbeginselen op (zie hoger) waarvan hij de schending aanvoert en weidt zich verder theoretisch uit over een aantal van deze beginselen, poneert dat deze beginselen geschonden zijn, evenwel zonder zijn uiteenzetting concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

Waar verzoeker in fine van zijn uiteenzetting aanvoert dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom aan verzoeker eveneens de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wijst de Raad erop dat deze stelling feitelijke grondslag mist, daar in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd waarom aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

De commissaris-generaal heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, steunt. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de weigering van subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt

Verzoeker maakt inderdaad niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE